The Canterville Ghost
by Oscar Wilde

Standing on the steps to receive them was an old woman, neatly dressed in black silk, with a white cap and apron. This was Mrs. Umney, the housekeeper, whom Mrs. Otis, at Lady Canterville's earnest request, had consented to keep in her former position. She made them each a low curtsey as they alighted, and said in a quaint, old-fashioned manner, "I bid you welcome to Canterville Chase." Following her, they passed through the fine Tudor hall into the library, a long, low room, panelled in black oak, at the end of which was a large stained glass window. Here they found tea laid out for them, and, after taking off their wraps, they sat down and began to look round, while Mrs. Umney waited on them.

Suddenly Mrs. Otis caught sight of a dull red stain on the floor just by the fireplace, and, quite unconscious of what it really signified, said to Mrs. Umney, "I am afraid something has been spilt there."

"Yes, madam," replied the old housekeeper in a low voice, "blood has been spilt on that spot."

"How horrid!" cried Mrs. Otis; "I don't at all care for blood-stains in a sitting-room. It must be removed at once."

The old woman smiled, and answered in the same low, mysterious voice, "It is the blood of Lady Eleanore de Canterville, who was murdered on that very spot by her own husband, Sir Simon de Canterville, in 1575. Sir Simon survived her nine years, and disappeared suddenly under very mysterious circumstances. His body has never been discovered, but his guilty spirit still haunts the Chase. The blood-stain has been much admired by tourists and others, and cannot be removed."

"That is all nonsense," cried Washington Otis…

...

"I have seen things with my own eyes, sir," she said, "that would make any Christian's hair stand on end, and many and many a night I have not closed my eyes in sleep for the awful things that are done here." Mr. Otis, however, and his wife warmly assured the honest soul that they were not afraid of ghosts.

...

At eleven o'clock the family retired, and by half-past all the lights were out. Some time after, Mr. Otis was awakened by a curious noise in the corridor, outside his room. It sounded like the clank of metal, and seemed to be coming nearer every moment. He got up at once, struck a match, and looked at the time. It was exactly one o'clock. He was quite calm, and felt his pulse, which was not at all feverish. The strange noise still continued, and with it he heard distinctly the sound of footsteps. He put on his slippers, took a small oblong phial out of his dressing-case, and opened the door. Right in front of him he saw, in the wan moonlight, an old man of terrible aspect. His eyes were as red burning coals; long grey hair fell over his shoulders in matted coils; his garments, which were of antique cut, were soiled and ragged, and from his wrists and ankles hung heavy manacles and rusty gyves.

Canterville szelleme (Oscar Wilde)

Egy idős asszony állt a lépcsőn, hogy fogadja őket. Csinosan festett fekete selyemben, fehér bóbitában és kötényben. Ő volt Mrs. Umney, a házvezetőnő, aki Canterville asszony komoly kérésének és Mrs. Otis beleegyezésének hatására megtarthatta korábbi állását. Amikor kiszálltak, mindannyiuk előtt mélyen pukedlizett, és furcsa, régies módon mondta, „Üdvözlöm Önöket Canterville Chaseben.„ Őt követve áthaladtak az elegáns Tudor hallból a könyvtárba. Hosszú, alacsony fekete tölgyfába burkolt szoba volt, a végében egy nagy üvegablakkal. Itt számukra előkészített teát találtak, és miután levették a köpenyeiket leültek és elkezdtek körbenézni, miközben Mrs. Umney felszolgált nekik.

Hirtelen Mrs.Otis egy fakó piros foltot vett észre közvetlen a kandallónál, és meglehetősen megfontolatlanul, hogy mit is jelenthet, mondta Mrs Umneynek, „Attól tartok, valami kiömlött itt”.

„Igen, asszonyom” válaszolta az idős házvezetőnő halkan, „vér ömlött arra a helyre.”

„Milyen rettenetes” jajveszékelt Mrs.Otis. „Nem érdekelnek a vérfoltok a nappaliban. Egyszer s mindenkorra el kell távolítani.”

Az idős nő mosolygott, és ugyanazon a csendes, rejtélyes hangon válaszolt. „Ez Elenaore de Canterville asszony vére, akit azon a ponton ölt meg a férje, Sir Simon de Canterville 1575-ben. Simon úr kilenc évvel élte túl a feleségét, majd hirtelen rejtélyes körülmények között eltűnt. A testét sosem találták meg, de bűnös lelke még mindig kisérti chaset. A vérfolt túlságosan becsült a turisták körében, nem távolítható el.”

„Ez mind értelmetlen beszéd”. Mondta Washington Otis… **…**

„A saját szemeimmel láttam, uram,” mondta, „minden keresztény haját égnek állította volna, és soksok éjszakán át nem hunytam le a szemeim a borzalmas dolgok miatt, amit itt történtek.” Ám Mr.Otis, és a felesége biztosították az őszinte lelket, hogy nem félnek a szellemektől. **…**

11 órakor a család nyugovóra tért, és fél 11 után minden lámpát lekapcsoltak. Egy kis idő múlva Mr.Otis egy furcsa folyosóról, a szobáján kívülről jövő hangra ébredt. Fémcsörgésre hasonlított, és egyre közelebbről hallatszott. Felkelt, meggyújtott egy gyufát, és megnézte, hogy hány óra van. Pontosan egy óra volt. Meglehetősen nyugodt volt, és érezte a szívverését, ami egyáltalán nem volt lázas. A furcsa hang folytatódott és vele együtt távoli lépések hangját is hallotta. Felvette a papucsát, kivett egy kis téglalap alakú üvegcsét az öltözőszekrényéből és kinyitotta az ajtót. Közvetlen maga előtt a falfehér holdfényben egy idős férfit látott borzalmas nézőpontból. A szemei égő vörös szenek voltak, hosszú szürke haja összetapadt hajtekercsben esett át a válla felett, a ruházata, amely antik szabású volt, foltos és rongyos volt, és a csuklójáról és bokájáról súlyos bilincsek és rozsdás béklyók lógtak.

Bernáth Theodóra 9.B